

отделен удар, затаено чувство, възстана в мощна хармония на единия порив... на силните, решителните, смели строители на кулата.

Каква радост да се изкачиш на върха на тая кована кула! Бръмчат и пеят сплитания, с металически трепет се бият и трепкат железните лабиринти. И в тоя трепет е всичко — и земното, заритото в недрата, и песента към върховете, към едва видимите, обкръжени с мъгла върхове.

Да въздъхнеш, да затвориш очи и незрящ да погледнеш тогава и да почувстваш музиката на работническата кула: с тежки стъпки се движат железни гами, хор от железен ропот се рве и зове душата към непознати, по-големи от кулата постройки.

Те са там хиляди, те са милиони. Милиарди... работнически удари гърмят в тия отгласи на железната кула.

Желязо, желязо: — къртят лабиринтите.

На светлия въздух кулата изглежда черна, желязото не знае усмика: в него има повече скръб отколкото радост, повече мисъл, отколкото смях.

Желязото, покрито от ръждата на времето, това е цялата сериозна, навъсена мисъл на всички векове и епохи.

Железната кула увенчава прикован, светъл, стоманен, цял устремен към далечни висоти, изострен прът.

Синьото небе, на което хората на миналото се молеха, той го разкъса отдавна, разпръсна облаците, той ноещм съпровожда луната като странник из старите, минали приказки и легенди, той я погасява със своята светлина, съперници със самото слънце...

Железният прът високо лети, след него кулата, хиляди греди и мрежи от лабиринти изведнъж изглеждат вдъхновено леки, и рее се стоманения прът над света в знак на победа, труд, достижение.

Стоманата — това е волята на труда, издигната отдолу към едва видимия връх.

Мъгла и дим премрежват понякога нашия прът: това са черните дни на несполуките, катастрофите в движението, това е ужасът на работническата неволя, отчаянието, страхът и безверието.

По-силно заридават тогава, хълцишком ридаят октавите на тежките основи, затреперва, заклаща се кулата, заплашва с разрушение, пронизана цяла от воплите на сподавените от тежкия живот, уморените... излъганите строители.

Тия, които са се изкачили на върха, на пърта, изведнъж ги опарва ужасно съмнение: кулата можеби и не съществува, това е само мираж, това е само блен на метала, гранита, бетона, това е сън. Ето те ще се струполят... под тях е все същата бездънна пропаст-гроб.

И, лишени от вяра, лишени от воля падат надолу.

Право на скалите... Върху камъните.

Но камъните, жестоките камъни...

Учат!

Или смърт, или само там, само на върха, — да крепиш и ковеш, да чукаш, да се повдигаш и отново да строиш железната кула.

Пробен удар на ръката...

Тиха песен на мотора...

Говор на железната машина...

